

PĂRINTELE SAVA AGHIORITUL

CAPCANE LA SPOVEDANIE

Trebuie ca omul să se cunoască pe sine așa cum este și nu așa cum îl prezintă vrăjmașul diavol pentru că acesta este interesat să ne facă rău. Niciodată omul să nu deznădăduiască, este de ajuns să se pocăiască, pentru că păcatele lui sunt mai puține decât ale diavolului și are circumstanțe atenuante, pentru că a fost făcut din pământ și

din neatenție a alunecat și s-a murdărit. Ca să ducem o luptă corect trebuie să întoarcem roata invers față de cum o învârt diavolul. Dacă el ne spune că suntem cineva, să ne cultivăm critica de sine. Dacă ne spune că suntem nimic, să spunem: „Dumnezeu mă va milui”. Astfel, dacă omul pur și simplu trăiește cu încredere și cu nădejde în Dumnezeu pocăința, smerenia intră în viața lui și el se ridică la înălțimi duhovnicești.

Sursa: **Ieromonahul Sava Aghioritul**, *Taina Sfintei Spovedanii*, Editura Egumenița, Galați, 2016

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 28 noiembrie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 29 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 30 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României
Sâmbătă 1 decembrie	08:00 18:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas Vecernia
Duminică 2 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 1 Timotei 1, 15-17; Ev. Luca 18, 35-43, glas 2 → Duminica a 31-a după Rusalii → Vindecarea orbului din Ierihon

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la buletinul online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Pravila de rugăciune și postul, fără ținerea poruncilor, nu ne vor mântui.”

– Sfântul Ambrozie de la Optina

Nr. 275 / 25 noiembrie 2018

NEPĂSAREA CEL MAI MARE DUȘMAN

Nepăsarea este un dușman viclean și înfricoșător al vieții noastre. De multe ori am fost îndreptățit să consider nepăsarea drept vrăjmașul cel mai neînduplecat al nostru. Grija Starețului de a ne feri de ea și profunda lui experiență în ce privește vicleniile și modurile încalcite prin care ea zăpăcește și își încurcă victimele, ne impune să spunem ceva și despre acest dușman al nostru. În limbajul Părinților ea se numește acedie, dar și nepăsare și trândăvie, care toate înseamnă același lucru, adică moarte sufletească. Nu voi da aici definițiile Părinților privitoare la această stricăciune, ci numai voi spune că ea este inclusă între cele opt gânduri ale răutății ca o răutate mult cuprinzătoare. Vom cita numai câteva fragmente din experiența Starețului, folositoare mai ales pentru generația noastră.

La întrebările noastre ne răspundea că nepăsarea este

GHERON
IOSIF ISIHASTUL

1898 - 1959

principala cauză a nereușitei omului în scopul lui duhovnicesc. Odată l-am întrebat:

– Dar Sfinții Părinți spun că slava deșartă este pricina.

Iar el a răspuns:

– Da, și aceasta uneltește împotriva noastră, dar nu împotriva tuturor, ci numai împotriva acelor pe care-i poate înșela. Dar aceștia sunt puțini pentru că slava deșartă prăpădește vistieriile ascunse în timp ce nepăsarea nu te lasă nici măcar să le aduni. Nepăsarea seamănă cu seceta din pricina căreia nu încolțește nimic. Slava deșartă îi vatămă pe cei ce au rod, pe cei ce au sporit, în timp ce nepăsarea îi păgubește pe toți, pentru că pe cei ce vor să pornească, îi împiedică; pe cei sportiți îi oprește, iar pe cei neștiutori nu-i lasă să învețe; pe cei înșelați îi împiedică să se întoarcă, iar pe cei căzuți nu-i lasă să se ridice; în general, pentru toți cei pe care-i robește, nepăsarea este distrugătoare.

Sub pretextul nevoilor firești și al osteneții ce provine din nevointă, înșelătoarea aceasta – akedia – se face crezută; ca un bun conductor ea ne duce și ne predă iubirii de sine, vrăjmașul cel mare. Numai sufletul viteaz ce are ca temelie credința și nădejdea în Dumnezeu răstoarnă această uneltire. De altfel, cel nepriceput cu greu se izbăvește din aceste mreje. Aceasta îi chinuie mult pe cei ce stau singuri și pe cei ce fug de viața programată, dar nu îi poate vătăma pe ascultători și pe cei ce slujesc.

DESPRE ISPITE ȘI LEGEA DUHOVNICEASCĂ

Apoftegma Părinților „*Dă sânge, ca să primești Duh*” [cf. sfântul Petru Damaschin, *Învățăături duhovnicești*] poate fi socotită deviza permanent valabilă a pururea-pomenitului Stareț. Fire curajoasă și bărbătoasă cum era, nu lăsa loc semnelor de întrebare sau îndoielii în viața sa. La această îmbinare minunată de însușiri a contribuit însă și credința sa fierbinte, astfel ca roadele nevoinței sale să fie întotdeauna bune. Hotărârea, curajul și credința în Dumnezeu – singurul lucru ce se cere de la firea rațională – sunt cele mai importante caracteristici ale libertății omului, care exprimă voința sa și care pricinuiesc și atrag lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce pe cele bolnave le tămăduiește și pe cele cu lipsă le împlinește.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și în condițiile pe care le-am arătat, Starețul socotea că nimic nu era cu neputință. Însă el era considerat cu lipsuri sau exagerat de către cei care nu puteau ajunge la această măsură. Pentru orice situație ce părea grea sau complicată, Starețul avea răspunsul gata: „Unde este Dumnezeu?”. Iar aceasta însemna potrivit gândirii lui că neapărat Dumnezeu va rezolva problema. Acest mod de a înfrunta lucrurile a fost principiul său de bază, principiu ce se sprijinea nu numai pe credința sa adâncă – care după Părinți se numește „credința izvorâtă din

contemplație” –, ci și pe păzirea legii duhovnicești de care Starețul legase toate cele în viața sa. Orice s-ar fi întâmplat, întotdeauna el judeca acel lucru în baza legii duhovnicești. Gândea astfel mai ales despre problemele noastre personale care ne preocupau.

La începutul șederii noastre alături de el îi făceam de obicei vizite mai dese pentru sfaturi și îndrumare. Firește, fie că-i spuneam, fie că nu-i spuneam problemele care ne preocupau, el ne tâlcuia în amănunt sensul întâmplărilor, începând de la rezultate și analizând cele ce le-au precedat, ba chiar și atacul. Explica cu atâta precizie de unde, de ce și cât, încât rămâneam uimiți de marea importanță pe care dădea „legii duhului vieții” (Rom. 8, 2). Odată, când am făcut o greșală (câte nu pricinuieste lipsa de experiență!), mi-a dat canon să fac o osteneală fără scop într-o călătorie lungă. Deoarece știam că nimic nu face fără motiv, nu am întrebat nimic, ci el însuși mi-a spus: „Dacă împreună cu pocăința nu săvârșim și o osteneală corespunzătoare, nu satisfacem judecata legii duhovnicești și se poate să ne vină ispita cu consecințele ei necunoscute”.

Pot să spun că legea duhovnicească era temeiul și criteriul în toate acțiunile noastre, atât în situațiile generale cât și cele particulare. Și Avva Marcu spune: „Semnul cunoașterii adevărate este răbdarea celor de întristare și a nu

învinovați pe oameni pentru propriile noastre nenorociri” [cf. sfântul Marcu Ascetul, *Despre cei ce cred că se îndreaptă din fapte*].

Starețul obișnuia, de asemenea, să se refere adeseori la însemnătatea ispitelor, atât ca totalitate cuprinzătoare a tuturor nenorocirilor cu care este încercată întreaga omenire, cât și ca evenimente ce se petrec în viața fiecăruia. În temeiul legii duhovnicești el admitea intervențiile pedepsitoare ale Proniei celei atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu drept metode potrivite pentru îndreptarea oamenilor, numindu-le ispite. Deși cunoștea în profunzime importanța folosului venit din ele și repeta sentința din Pateric: „Ridică ispitele și nimeni nu se va mântui” [cf. avva Antonie, *Pateric*] și „cu neputință este să nu vină” (Lc. 17, 12) ele, Starețul vorbea amănunțit și cu multă precizie despre cauzele și prilejurile care provoacă [ispitele] și ne învăța să le evităm pe cât este cu putință.

Sursa: **Părintele Iosif Vatopedinul, Starețul Iosif Isihastul. Nevoințe, experiențe, învățăături**, Editura Evanghелиsmos, București, 2001

